

DVĚ

Neodvezli mě na policejní stanici.

V nemocnici řekli, že mi nic není. Ale poté, co bylo řečeno, že jsem taky v šoku, po všech těch velkých slovech, jejichž význam jsem znala, jako *disociace*, *minimalizace* a *deflexe* – jsem se mohla soustředit už jen na jedno. Po odchodu z nemocnice nepojedu na policejní stanici. Zнала jsem mapy, zeměpis, a tím bych se měla zabývat.

Ne? Ale ne. Nemocnice nám zůstala za zády, stejně jako policejní stanice.

Mířili jsme ven z Chicaga a asi ještě půl hodiny od městečka, kde jsme s mámou žily.

Počkat. Přesnější formulace – kde jsme *dříve* žily?

Co si teď máma počne? Dokáže Chrissy Hayesová zůstat v tom domě poté, co mě právě napadli a téměř unesli jako rukojmí? Říkala jsem mámě všelijak – Chrissy Hayesová, Chrissy nebo mamí. Nebo, no, taky úplně jinými jmény, protože říct, že je osobitá, je hodně slabý odvar. A máme mírně řečeno zajímavý vztah.

Možná to byl projev deflexe.

Otupělá. Byla jsem otupělá. Měla jsem být podělaná strachy, ale místo toho jsem dumala nad tím, jak říkám matce.

Dokázala bych *já* zůstat v tom domě potom, co se právě stalo?

Měla jsem v plánu trávit čas s Chrissy, pomáhat s domem a pracovat v místním počítačovém obchodě, abych vydělala trochu peněz navíc, než odjedu do školy. Ale teď... jsem věděla houby.

Hlavou mi letěly statisíce nadávek, když mi docházelo, že se Chrissy bude muset přestěhovat.

Mrazilo mě při myšlenkách na to, co se dnes večer stalo, ale pak už jsme zajížděli na příjezdovou cestu vedle nějaké budky. Velká brána nám zatarasila cestu.

Oficiální policejní záležitost, to mě podrž.

Ale na druhé straně tu nic nepůsobilo oficiálně. Bylo mi řečeno, že mě vezou k matce, nicméně zůstala jsem se dvěma detektivy, Brightovou a Wilsonem. Představili se a pak řekli, že za mnou nemohla přijet do nemocnice. Nevysvětlili proč, ale musím jít s nimi, abych se s ní setkala.

Šla jsem.

Pár minut nato už jsem seděla na zadním sedadle neoznačeného auta.

Brightová stáhla okénko. Ukázala odznak. „Jsme očekávání.“

Zřízenec kývl a stiskl nějaké tlačítko. Brána se otevřela a za ní se ukázal kampus budov. Některé byly z tmavě červených cihel. Některé jakoby vytvořené z reflexních oken, odshora až dolů. Některé natřené úplně na černo. Uprostřed mezi budovami se rozkládalo velké parkoviště. Na první budově byl nápis „Phoenix Tech“, ale minuli jsme ji, objeli a mířili k menší budově na opačné straně areálu.

Jazyk se mi lepil k patru. Byli jsme na ředitelství Phoenix Tech.

Toužila jsem dostat se tam na stáž rok co rok už od páté třídy a pak po celou dobu studia na vysoké. Pořád jsem se tam hlásila, ovšem oni mě pokaždé od-